

ACTIVIDADES DO GORRIÓN VALENTINO

O **gorrión Valentino** axúdanos a traballar a **Responsabilidade co planeta**: inculcarlles o valor de amar a natureza e coidar o medio ambiente é fundamental para asegurar a vida todos os que habitamos nel. Propoñemos

Contidos que podes traballar con estas actividades

Área 1 **Coñecemento de si mesmo e autonomía persoal**: Bloque 1.

Área 3 **Linguaxes. Comunicación e representación**: Bloques 1 e 3.

1 AS ÁRBORES E OS BOSQUES

Necesitaremos

Fotocopias do modelo da árbore do anexo.

Consideracións para o/a educador/a

Previamente necesitaremos buscar imaxes de bosques, piñeirais e acivros que podamos mostrar á clase e que lles axuden a visualizar o contexto no que se desenvolve o conto.

Ao falar dos beneficios dos bosques, pódense citar, entre outros:

- Nos bosques atopamos gran biodiversidade, moitas plantas e animais diferentes que viven nel.
- Os bosques axudan a controlar o ciclo da auga, liberando gran cantidade dela en forma de humidade e nubes.
- As árbores axudan a manter o chan onde están plantados coas súas raíces.
- Moitos medicamentos que tomamos proceden das plantas que crecen nos bosques.

Como normas importantes nos bosques estarían, por exemplo:

- Respetar aos animais e ás plantas que viven nel; non molestarlles, non arrincar ningunha planta ou flor.
- Non deixar restos da nosa comida, recoller sempre o lixo.
- Nunca facer lume.

Desenvolvemento

1ª Fase: As árbores e os bosques

- O protagonista do conto, que se chama Valentino, vive nun bosque. O primeiro que hai que facer é coñecer esta contorna. Pode facerse a través de preguntas como estas:
 - Que é un bosque?
 - Que nomes de árbores coñecedes?
 - Como son? Repasar o que lembran de cada un deles.
 - Por que son importantes os bosques?

Axudándonos do material gráfico, contarlles que Valentino vive nun piñeiral, que é un bosque de piñeiros e que se alimenta do froito do acivro.

- Estivestes algunha vez nun piñeiral?, Coñecíades o acivro?
- Que animais coñecedes que vivan nos bosques?
- Lembrar normas que temos que seguir cando imos a un bosque e facer con elas unha lista:
 - Pedirlles que expresen as que saiban.
 - Adoitades ser respectuosos/as na natureza?, tedes, por exemplo, costume de matar os insectos que vos parecen feos?

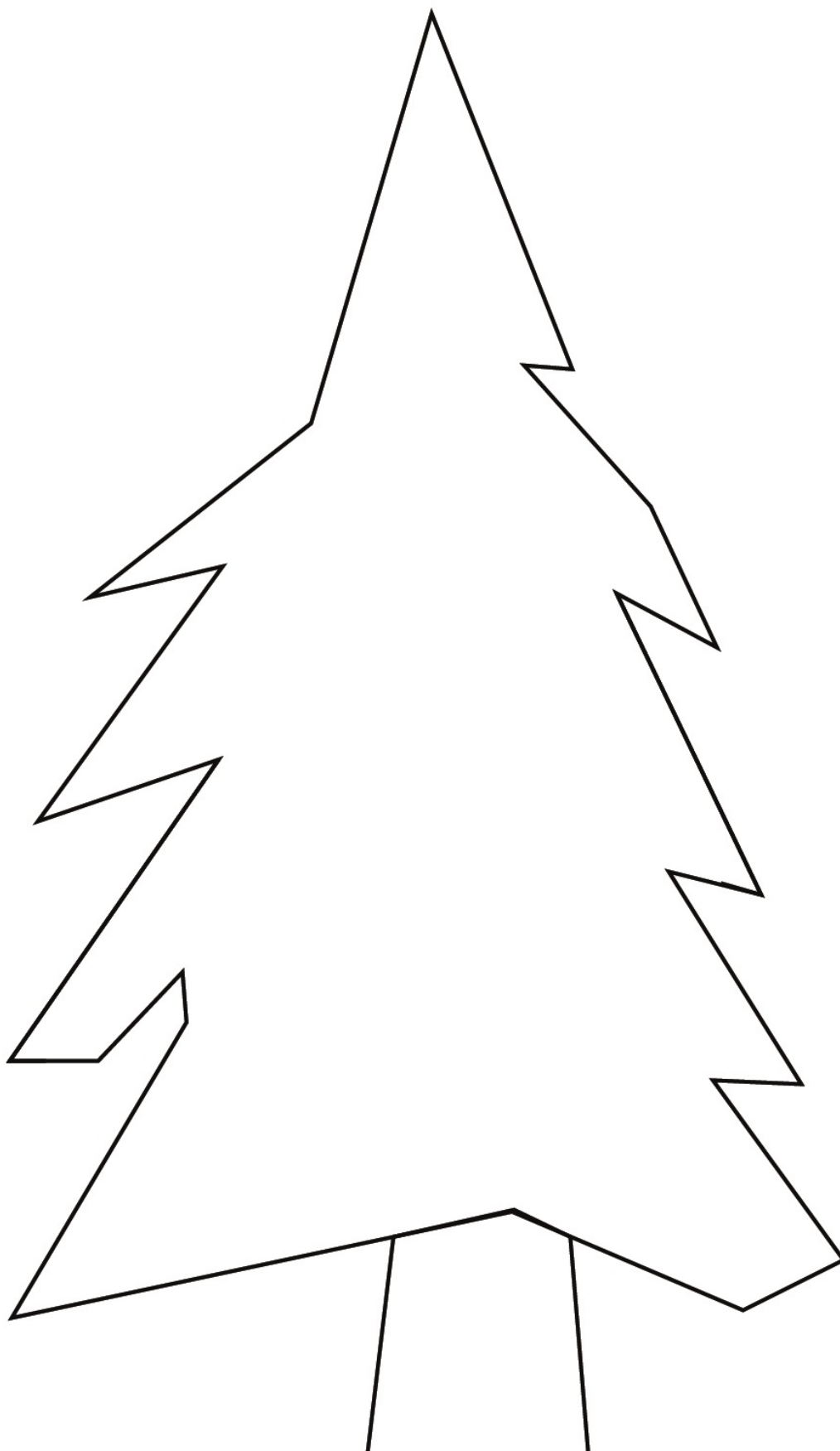
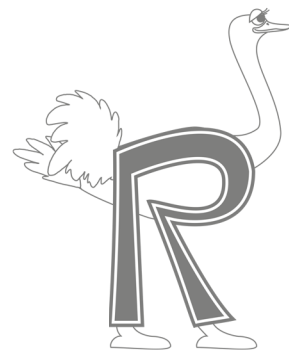
2ª Fase: O noso bosque

- Repartir os modelos das árbores. Cada un/unha coloreará e adornará a súa árbore como queira.
- Pedir aos nenos as que xuntan todas as árbores para formar un bosque, pegalos nun lugar visible da aula e repasar todo o que os bosques nos achegan.

3ª Fase: Un paseo polo bosque

- Unha vez que teñamos montado o noso bosque, realizaremos un paseo imaxinario polo bosque.
- Pedirlles que pechen os ollos e imaxinen que entramos nun camiño nun bosque, e que a cada lado, hai árbores moi altas, cada un que pense na árbore que máis lle guste.
- Lembrar entre todos/as as normas que debemos ter no bosque.
- Continuamos avanzando polo noso camiño e, de súpeto, atopámonos cuns lixos: unha botella, unha lata de refresco, un papel de aluminio. Que facemos?
- Un animal que está no medio e non nos deixa pasar que animal é? Cal é a nosa reacción? O animal asústase e márchase correndo.
- Ao final do camiño chegamos a un río, a auga está limpa que temos que facer para manter limpo o río?
- Á beira hai persoas que queren facer unha grellada. Convidánnos a comer, que lles dicimos?
- Sentámonos na beira e sacamos os nosos bocadillos, que temos que facer co lixo cando terminemos para comer?
- Facer un recordatorio de todo o que aprendemos con este paseo, sobre o respecto aos bosques e aos animais e plantas que viven neles.

Anexo

2 PRESENTAMOS A VALENTINO

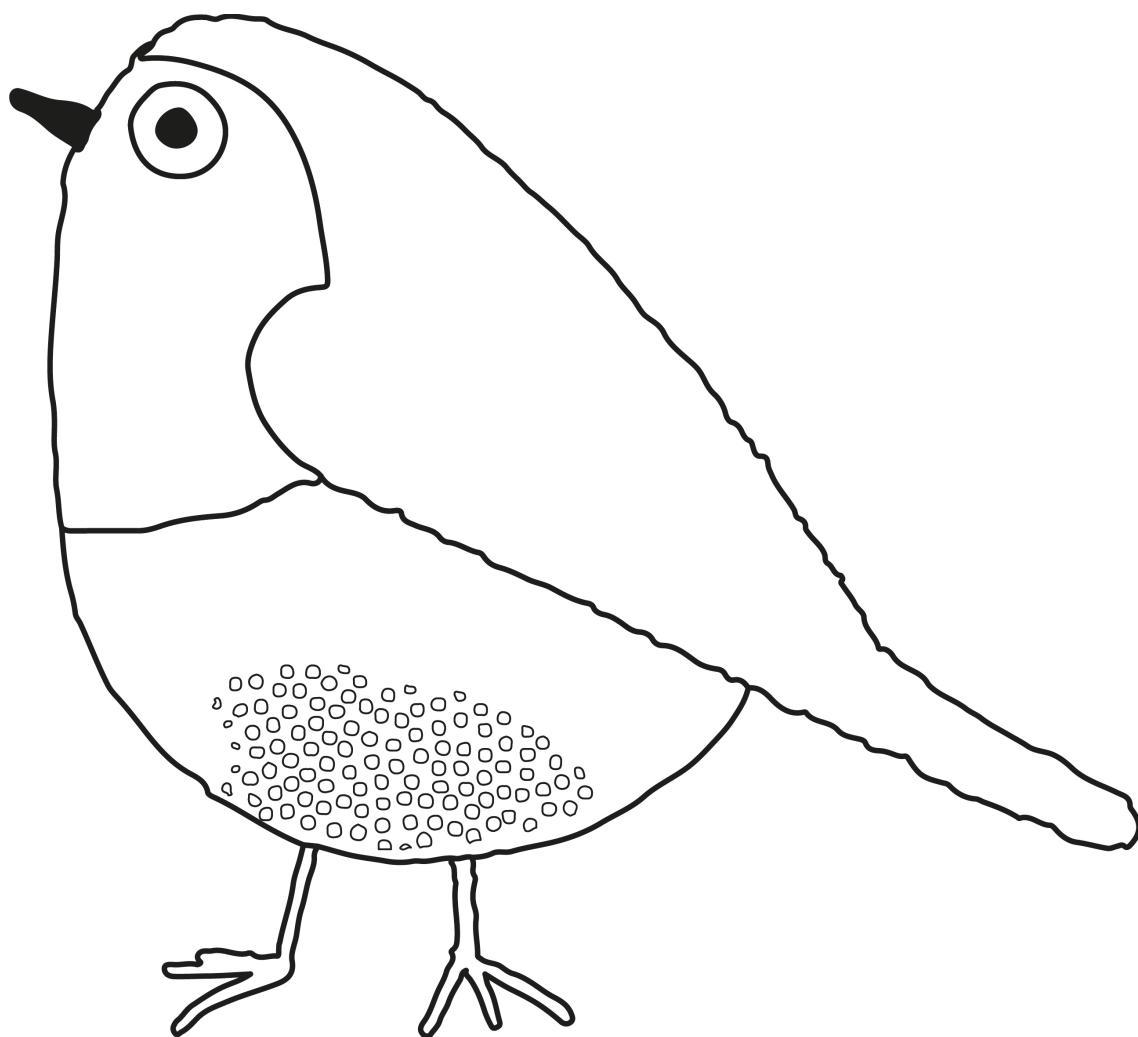
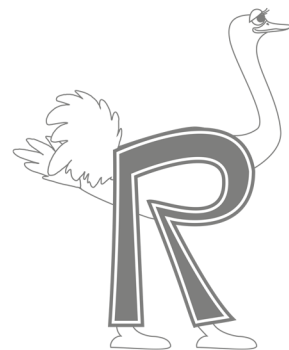
Necesitaremos

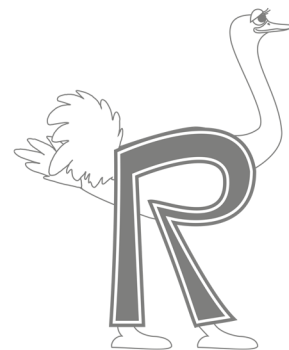
Fotocopias do modelo do gorrión Valentino do anexo.

Desenvolve

- Lembrar o que adiantamos sobre o conto: o protagonista chámase Valentino, vive nun piñeiral e aliméntase dos froitos do acivro que son unhas boliñas de cor vermella.
- Animar aos nenos/as a poñer en marcha a súa imaxinación a través de preguntas como estas:
 - Que animal creedes que é Valentino?, como vos imaxinades que é?
- A continuación, presentar a Valentino utilizando o modelo adxunto do Anexo.
 - Agora que vedes a Valentino que vos parece? esperabádesvos que fose un paxaro?, preferídeses outro animal?
- Repartir a cada neno/a unha fotocopia do modelo de Valentino. Cada un/unha coloreará e recortará o seu persoal como desexe. Pegar todas nas árbores do bosque creadas na fase anterior.

Anexo

3 FICHA LECTURA “O GORRIÓN VALENTINO”

Necesitaremos

Ilustracións do conto “O gorrión Valentino”.

Consideracións para o/a educador/a

Utilizar o póster impreso ou as ilustracións que están accesibles na web de Educación de Mans Unidas ligazón como apoio á narración.

Desenvolvemento

- Antes de ler o conto, repasar o traballado acerca dos bosques e como é un acivro e os seus froitos.
- Ler o conto “O gorrión Valentino” aclarando as dúbidas que poidan quedar sobre o seu contido.
- Ao finalizar a lectura do conto, establecer un diálogo cos nenos/as a través de preguntas como estas:
 - Onde vive Valentino? De que se alimenta?
 - Por que Valentino e a súa familia quedan sen comida?
 - Que fixeron mal no pobo?
 - Como axuda Manuela a Valentino?
 - Como axuda Ánxela a Valentino e ao resto de paxaros do bosque?, vos dades conta de que unha nena é capaz de iniciar o cambio das cousas no pobo?
 - Que pasase se no pobo non se decataron do dano que fixeron?
 - É importante que nos digan o que facemos mal, para evitar facer dano aos demais.
- Facer un repaso da historia para asegurarnos que se comprendeu.
- A continuación, cada un/para debe debuxar o que máis lle gustou ou aprendido co conto e, en Asemblea, cada un irá explicando o seu debuxo.
- Colgar na clase os debuxos.

O GORRIÓN VALENTINO

Valentino é un gorrión que vive nun bonito piñeiral.
Cada día, cando se levanta, percorre cada recuncho buscando o seu alimento.

A súa comida principal son os froitos dun arbusto que se chama acivro, son unhas boliñas moi brillantes de cor vermella.

Este inverno vai ser duro para Valentino, porque a súa mamá rompeu un á e el terá que encargarse de alimentar á súa familia.

Pero esa mañá cando saíu a buscar a comida, nin rastro das boliñas vermellas!

Moi preocupado volveu ao seu niño.
-Mamá, non hai ningún froito en todo o bosque. Vou ver á formiga Manuela, seguro que ela sabe o que ocorreu.

Isto chéirame moi mal, dixo Manuela. O mellor será que vaíamos pescudalo.
Manuela subiuse encima de Valentino e xuntos dirixíronse ao pobo.

Como cada ano en Nadal, colocaran luciñas de cores nas rúas e un gran piñeiro adornando o centro da praza. Pero algo horrible chamou a súa atención!

Todas as casas da praza tiñan colgadas nas súas xanelas e portas ramalletes de acivro! A comida de moitas aves do bosque estaba aí! A quen se lle ocorreu facer algo así?

Isto non pode ser!, no pobo deben decatarse do dano que causaron.

De volta no bosque, Manuela e Valentino contaron a todos os animais o que descubriran.

Xa se o que faremos – dixo Manuela, debes contarllo todo a Ánxela. Ela é unha nena que quere moito aos animais. Encargarase de dicirlle a todos no pobo o que sucedeu.

-Pero eu son un gorrión Manuela, non podo falar cos nenos, non entenden o noso idioma.

-Tranquilo Valentino, hai unha maneira de facelo e é meténdoche nos seus soños.

- Nos seus soños?

-Si. Esta noite entrarás na súa habitación pola ventaniña que hai no faiado da súa casa, chegarás ata a súa cama e contaráslle ao oído todo o que pasou.

-Así o fixo Valentino e á mañá seguinte Ánxela espertouse, baixou correndo as escaleiras e entrou na cociña nerviosa:

-Teño que dicirche algo mamá! Algo moi feo que fixemos.

-Cando Ánxela terminou de falar coa súa mamá as dúas saíron a buscar ao alcalde para contarlle a noticia.

-De verdade deixamos sen comida a moitas aves do piñeiral? E que podemos facer? –dixo o alcalde.

-Quizá este inverno xa sexa demasiado tarde - dixo a mamá de Ánxela- pero aprendemos que debemos coidar o bosque e pensar, antes de facer as cousas, se podemos danar aos demais.

-A formiga Manuela axudou a Valentino e a súa familia para pasar o inverno, grazas á comida que gardara e todos no pobo aprenderon a ser responsables e a respectar a natureza.